

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Milady Tomkové a soudců JUDr. Bohuslava Hnízdila a JUDr. Brigity Chrastilové v právní věci **žalobkyně: V. Z.**, zastoupena Mgr. Alexandrem Vaškevičem, advokátem, Františkánská 7, Plzeň, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra**, Nad Štolou 3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě č. j. 64 Az 37/2004 - 23 ze dne 17. 5. 2004,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) napadá kasační stížností rozsudek Krajského soudu v Ostravě č. j. 64 Az 37/2004 - 23 ze dne 17. 5. 2004, kterým byla zamítnuta její žaloba proti rozhodnutí žalovaného č. j. OAM - 316/VL - 19 - 03 - 2004 ze dne 4. 2. 2004, kterým byla zamítnuta stěžovatelčina žádost o udělení azylu jako zjevně nedůvodná podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

Stěžovatelka ve své kasační stížnosti namítá nezákonnost napadeného rozsudku krajského soudu spočívající v nesprávném právním posouzení otázky, zda je možno na stěžovatelku vztáhnout § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu, tedy zda stěžovatelčina žádost o udělení azylu byla podána zjevně nedůvodně. Stěžovatelka poukazuje na své potíže s manželem, který ji napadal. Stěžovatelka později zjistila, že bývalý manžel je napojen

na zločinecké struktury a stěžovatelka tak nemá možnost zajistit ochranu své osoby. Z tohoto důvodu stěžovatelce nezbylo než vycestovat ze země svého původu a požádat o azyl. Stěžovatelka tedy v této souvislosti dovozuje, že je u ní dán důvod k udělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu, neboť stěžovatelka patří do sociální skupiny nečlenů zločineckých struktur. Na základě právě uvedeného stěžovatelka namítá kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Kromě toho stěžovatelka namítá i vady řízení před žalovaným, který neprovedl dostatečné dokazování, přitom na základě zjištěného stavu nebylo možno spravedlivě rozhodnout. Stěžovatelka má přitom omezené možnosti pro zajištění důkazů o persekuci v zemi svého původu. O tyto skutečnosti stěžovatelka opírá kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Dále stěžovatelka namítá, že krajský soud se měl na základě jí podané žaloby zabývat i dodržením procesních předpisů v řízení před žalovaným, což neučinil, přitom stěžovatelka je přesvědčena o tom, že rozhodnutí žalovaného trpí nedostatkem odůvodnění. Stěžovatelka tu dovozuje kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Nad rámec shora uvedeného stěžovatelka vyjadřuje nesouhlas se způsobem, jakým se krajský soud vypořádal s otázkou překážky vycestování. Ze všech shora uvedených důvodů stěžovatelka navrhuje, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadené rozhodnutí krajského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Zároveň stěžovatelka žádá o přiznání odkladného účinku jí podané kasační stížnosti.

Žalovaný ve svém vyjádření setrvává na svém závěru, k němuž dospěl ve správním řízení, podle něhož stěžovatelka v průběhu správního řízení neuvedla žádný důvod, který by odpovídal důvodům podle § 12 zákona o azylu, a proto byly dány podmínky pro aplikaci § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu. Skutečnosti, které nyní uvádí, jsou skutečnostmi novými, k nimž by Nejvyšší správní soud neměl přihlížet. Žalovaný proto navrhuje zamítnutí kasační stížnosti jako nedůvodné.

Z obsahu správního spisu Nejvyšší správní soud zjistil, že stěžovatelka v průběhu správního řízení popisovala své potíže se svým manželem; uváděla, že ji manžel fyzicky napadal a vyhrožoval jí, že pokud se s ním rozvede, zabije ji. S manželem neměli děti a manžel byl žárlivý. Z tohoto důvodu stěžovatelka opustila zemi svého původu a požádala v České republice o azyl. Pro případ svého návratu do země původu vyjádřila obavy ze svého manžela. Žalovaný dospěl ve správním řízení k závěru, že stěžovatelka neuvádí nic, co by mohlo nasvědčovat tomu, že stěžovatelka byla v zemi svého původu pronásledována z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu, a podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu její žádost zamítl. Z obsahu soudního spisu pak vyplývá, že rozhodnutí žalovaného stěžovatelka napadla žalobou, v níž namítala, že ve správním řízení uvedla konkrétní důvody, proč se nemůže vrátit do země svého původu, přitom hlavním důvodem stěžovatelčiny žádosti o azyl je strach o život a zdraví, které ohrožuje její manžel. Obracet se na místí orgány dle stěžovatelky nemělo smysl, neboť tam vzkvétá korupce. Proto navrhla zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného a vrácení věci k dalšímu řízení.

Krajský soud však její žalobu zamítl, přitom se zabýval důvodností aplikace § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu, navíc v obecné rovině přezkoumal i dodržení procesních pravidel v řízení před žalovaným. Rozsudek byl stěžovatelce doručen dne 30. 6. 2004, ta jej napadla kasační stížností dne 9. 7. 2004.

Stěžovatelka byla účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel (§ 102 s. ř. s.), a kasační stížnost je tak podána osobou oprávněnou, přitom byla podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.). Kasační stížnost je přípustná, neboť stěžovatelka namítá kasační důvody podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.

Nejvyšší správní soud tedy napadený rozsudek krajského soudu přezkoumal v rozsahu kasační stížnosti a v mezích řádně uplatněných kasačních důvodů za podmínek vyplývajících z § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Nejvyšší správní soud nejprve posoudil právní otázku splnění podmínek pro udělení azylu s ohledem na důvody, o které stěžovatelka svoji žádost o udělení azylu opírala. Musel se přitom nutně nejprve zabývat otázkou, zda krajský soud přistoupil k aplikaci § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu důvodně. Ohledně této otázky přitom dospívá k závěru, že toto ustanovení důvodně a správně aplikováno bylo. Podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu se žádost o udělení azylu zamítne jako zjevně nedůvodná tehdy, jestliže žadatel neuvádí skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu. Podle tohoto ustanovení se azyl cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení azylu zjištěno, že cizinec je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod (písm. a/), nebo že má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště (písm. b/). Pokud stěžovatelka v průběhu správního řízení uváděla toliko důvody spočívající ve svých obavách z manžela, který ji fyzicky napadal a vyhrožoval jí, pak tato tvrzení objektivně nesvědčila o tom, že by mohla být v zemi svého původu pronásledována za uplatňování politických práv a svobod, ani že by měla odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů. Stěžovatelka neuvedla, že by hodlala uplatňovat politická práva, že by jí v tom bylo bráněno a že by dokonce byla za jejich uplatňování pronásledována. Stěžovatelka v průběhu správního řízení rovněž nepoukazovala na skutečnosti, které by jakkoli mohly odůvodnit její případné obavy z pronásledování z důvodu rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů. Z obsahu správního spisu vyplývá, že poukazovala toliko na potíže s manželem. Ty měly spočívat ve fyzickém napadání a ve vyhrožování. V takovém případě tedy byly zřetelně dány důvody k aplikaci § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu. Posoudil-li přitom tuto právní otázku krajský soud shodně, pak v tomto jeho posouzení Nejvyšší správní soud nezákonnost neshledává. Tvrdí-li za této situace nyní stěžovatelka, že je u ní dán důvod k udělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu, neboť patří do sociální skupiny nečlenů zločineckých struktur, pak toto její tvrzení není ve vztahu k důvodům, pro které byla její žádost o udělení azylu zamítnuta, tvrzením jakkoli relevantním. Ustanovením § 12 zákona o azylu se žalovaný při zjištění důvodu podávaného z § 16 odst. 1 písm. g) téhož zákona zabývat neměl a neměl tak činit ani ohledně otázky splnění podmínek pro konstataci neexistence překážky vycestování. Pro takové rozhodování žalovaného a tím i pro posouzení krajským soudem by byl určující závěr o neexistenci důvodů pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu. Tyto důvody však při zamítnutí žádosti s odkazem na § 16 odst. 1 písm. g) zákona zjišťovány nejsou, a proto žalovaný ani krajský soud nepochybil, pokud se jimi vůbec zabýval.

Ze shora uvedeného tedy vyplývá, že námitky nesprávného posouzení splnění podmínek pro aplikaci § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu a § 12 písm. b) téhož zákona a námitky proti způsobu, jakým se krajský soud vypořádal s otázkou překážky vycestování podle § 91 zákona o azylu, nejsou důvodnými.

Tvrdí-li dále stěžovatelka, že krajský soud měl napadené rozhodnutí žalovaného zrušit pro vady řízení, konkrétně pro nedostatek dokazování a pro porušení § 47 správního řádu, pak

ani tato námitka stěžovatelky není důvodná. Krajský soud měl podle § 75 odst. 2 s. ř. s. napadené výroky rozhodnutí žalovaného přezkoumávat v mezích žalobních bodů. Těmi tedy stěžovatelka zásadně determinovala rozsah přezkumné činnosti tohoto soudu. Pokud tvrzení, jimiž v žalobě brojila proti rozhodnutí žalovaného, nesměřovala k porušení procesních ustanovení v řízení před žalovaným, neměl v tomto směru krajský soud svůj přezkum realizovat. Učinil-li tak v obecné míře na str. 2 napadeného rozsudku (č. l. 24), pak v této části napadeného rozsudku přezkoumával rozhodnutí žalovaného nad rámec, který stěžovatelka žalobou vymezila. Z právě uvedeného vyplývá, že sám vyhledávat možné vady řízení před žalovaným, aniž by k námitce takových vad mířil některý ze žalobních bodů obsažených v žalobě, krajský soud neměl. Nemůže být tedy důvodnou stěžovatelčina námitka, že měl napadené rozhodnutí žalovaného pro vady řízení zrušit. Přiznal-li krajský soud stěžovatelce v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného více práv, než jí měl přiznat, tj. přezkoumával-li v její prospěch i ty otázky, které přezkoumávat neměl, pak tato skutečnost nepředstavuje ani jiný samostatný důvod pro zrušení jeho rozsudku.

Po posouzení kasační stížnosti tedy Nejvyšší správní soud uzavírá, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji Nejvyšší správní soud jako nedůvodnou podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl. Za této procesní situace se Nejvyšší správní soud již samostatně nezabýval návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 a 7 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka neměla ve věci úspěch, proto jí právo na náhradu nákladů nenáleží. To by náleželo žalovanému. Protože však žalovaný žádné náklady neuplatňoval a Nejvyšší správní soud ani žádné náklady, jež by mu vznikly a jež by překročily náklady jeho běžné administrativní činnosti, ze spisu nezjistil, rozhodl tak, že žalovanému, přestože měl ve věci plný úspěch, se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudek **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. dubna 2005

JUDr. Milada Tomková
předsedkyně senátu